

บทที่ 4

เซตของความเหมือนและผลรวมการปรากฏพร้อมของโทรป

จากการอธิบายในบทที่ผ่านมาเราพบว่าทฤษฎีโทรปไม่มีปัญหาในการทำให้คุณลักษณะเป็นสิ่งเฉพาะ ดังนั้น เราพิจารณาคคุณลักษณะต่าง ๆ ในฐานะที่เป็นเทอมเทอมหนึ่งได้ ตัวเทอมหรือโทรปแต่ละตัวนั้นก็เป็นสิ่งเฉพาะได้อย่างไม่มีปัญหาใด ๆ แต่ความสัมพันธ์ของแต่ละโทรปนั้น เป็นไปได้อย่างไร ไม่มีปัญหาใด ๆ เลยจริงหรือไม่ ในบทนี้เราจะพิจารณาความเป็นไปได้ของเซตของความเหมือนของโทรป และผลรวมการปรากฏพร้อมของโทรปจากปัญหาต่าง ๆ ของแต่ละประเด็นทั้งสองนั้น

ปัญหาเซตของความเหมือนของโทรป

1. ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับเทอมเอกพจน์และเทอมทั่วไป

ในงาน “The Nature of Universals and Propositions” (1921-ในที่นี้อ้างอิงจากที่ตีพิมพ์อีกครั้งในปี 1971) สเตาท์ก็เป็นนักปรัชญาอีกคนที่กล่าวว่าคุณลักษณะที่เราพบเห็นหรือรับรู้ได้ในสิ่งต่าง ๆ นั้นเป็นสิ่งเฉพาะไม่ใช่สิ่งสากล ในส่วนนี้จะพูดถึงการเข้าใจว่าเทอมอย่าง “การมีสีแดง (redness)” นั้นเราควรจะเข้าใจว่ามีลักษณะอย่างไร เป็นเทอมเอกพจน์ (singular) หรือเทอมทั่วไป (general) เหตุผลที่เราควรจะทำความเข้าใจให้ชัดเจนก็เพราะถ้าเข้าใจว่าเป็นเทอมเอกพจน์ ก็แสดงว่าบ่งถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะอย่างชื่อเฉพาะทั่ว ๆ ไป ดังนั้น “การมีสีแดง” ถ้าเป็นเทอมเอกพจน์ก็อาจเข้าใจว่าเป็นสิ่งสากลอย่างในโลกของแบบของเพลโต ซึ่งมีหนึ่งเดียวได้ แต่ถ้าเข้าใจว่าเป็นเทอมทั่วไป เช่น “แก้อี” ที่ไม่ว่าเราจะพบแก้อีตัวใด เราก็มักใช้คำนี้เรียกโดยที่เราไม่ได้หมายถึงว่ามีแก้อีสากลต่างไปจากแก้อีที่เป็นสิ่งเฉพาะที่เราพบเห็นนั้น สเตาท์จึงมีการอ้างเหตุผลเพื่อที่จะกล่าวว่า “การมีสีแดง” เป็นเทอมทั่วไปไม่ใช่เทอมเอกพจน์ โดยยกตัวอย่างของการกล่าวว่าเทอมดังกล่าวเป็นเทอมเอกพจน์ของวิลเลียม เออร์เนสต์ จอห์นสัน (William Ernest Johnson) เพื่อโต้แย้ง แนวคิดของจอห์นสันนี้ปรากฏในงานของเขาคือ Logic, Vol.1 (1921-ในที่นี้อ้างอิงจากที่ตีพิมพ์อีกครั้งในปี 1964)

จอห์นสันเริ่มต้นด้วยการเปรียบเทียบประพจน์สองประพจน์คือ “แดงเป็นสี” และ “เปลโตเป็นมนุษย์” เขาถามว่า “แดง” นี้กำลังได้รับการยืนยันว่าเป็นสมาชิกของกลุ่ม “สี” อย่างเดียวกันกับที่เปลโตได้รับการยืนยันว่าเป็นสมาชิกของกลุ่ม “มนุษย์” หรือไม่ เขาปรับไว้ก่อนว่า “การมีสีแดง” ถ้าไม่จัดว่าเป็นสี ก็จะต้องเป็นทอมเอกพจน์แทนคุณลักษณะเชิงเดี่ยวไม่ใช่ชนิดต่างๆ ไปของคุณลักษณะ เขาตัดสินใจที่จะกล่าวว่า “สี” ไม่ได้เป็นกลุ่มที่มี “การมีสีแดง” เป็นสมาชิกอยู่ด้วย โดยให้เหตุผลว่า เพราะในขณะที่เปลโตได้รับการพิจารณาว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่งผ่านทางคุณสมบัติการเป็นมนุษย์ที่เขาหรือใครๆ ก็มีเหมือนกันนั้น ไม่เป็นความจริงที่ว่าแดงได้รับการพิจารณาผ่านทางคุณสมบัติอันใดอันหนึ่งที่ต่างจากตัวเองและที่สีอื่นๆ อย่างสีน้ำเงินหรือสีเหลืองก็มีร่วมด้วย สเตาท์เห็นว่านี่ก็เป็นเพียงการยืนยันว่าสาระ (อย่างเปลโต) ไม่ใช่คุณสมบัติ (เช่นเปลโตไม่ใช่สิ่งเดียวกับคุณสมบัติการเป็นมนุษย์) สิ่งที่ต้องพิจารณาคือ แแดงกับสีนั้นทอมสองทอมนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างไร จอห์นสันไม่เห็นวาทังแดงและสีนั้นเป็นทอมทั่วไปเหมือนกันเพียงแต่ “แดง” นั้นมีวิธีการของการเป็นทอมทั่วไปน้อยกว่า “สี” แต่เขากลับมองว่าทอมทั้งสองนั้นมีความสัมพันธ์แบบสิ่งที่ยังกำหนดได้ (the determinable) กับสิ่งที่กำหนดแล้ว (the determinate) เช่นเมื่อเรากล่าวถึงทอม “สี” หรือ “รูปร่าง” นั้นเป็นที่ชัดเจนว่ายังถูกกำหนดน้อยกว่า “แดง” หรือ “กลม” ทอมกลุ่มแรกจึงเป็นสิ่งที่ยังกำหนดได้มากกว่าทอมกลุ่มหลัง (Johnson, 1964: 174)

สเตาท์พบว่าการอ้างเหตุผลของจอห์นสันข้างบนนั้นมีจุดสำคัญ 2 ประการคือ จอห์นสันมองว่า “สี” ไม่ได้เป็นทอมที่แทนลักษณะทั่วไปที่มี “การมีสีแดง” เป็นสมาชิกของมัน ตรงกันข้าม “สี” กับ “การมีสีแดง” เป็นทอมเอกพจน์ทั้งคู่ ซึ่งแต่ละทอมบ่งถึงคุณลักษณะเชิงเดี่ยว อีกประการคือเขาเห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบ “แดง” กับ “สี” แล้ว “แดง” อยู่ในฐานะสิ่งที่กำหนดแล้วของสิ่งที่ยังกำหนดได้ คือ “สี” สเตาท์เห็นว่าการอ้างเหตุผลประการหลังของจอห์นสันนี้ถูกต้องแล้ว เพราะเมื่อพูดถึงสี เขาก็ยังเข้าใจว่ายังไม่จำเพาะเจาะจงลงไปว่าเป็นสีแดงหรือสีน้ำเงิน หรือเมื่อพิจารณาสิ่งที่เป็นสัตว์ ก็ยังไม่ถูกกำหนดได้ว่าเป็นหนูหรือมนุษย์ ความสัมพันธ์ของสีแดงกับสีจึงอยู่ในแบบสิ่งที่กำหนดแล้วกับสิ่งที่ยังกำหนดได้ แต่การรับว่าการอ้างเหตุผลประการหลังถูกต้องนี้จะสร้างความขัดแย้งให้กับเหตุผลประการแรกทันที นั่นคือ มีสมมติฐานไว้ก่อนว่า (1) “การมีสีแดง” เป็นทอมเอกพจน์และ (2) “สี” ไม่ใช่กลุ่มที่มี “การมีสีแดง” เป็นสมาชิก จึงตามออกมาว่า (3) “สี” เป็นทอมเอกพจน์เช่นกัน แต่อย่างไรก็ดีวิธีการที่ “แดง” มีความสัมพันธ์กับ “สี” ในฐานะสิ่งที่กำหนดแล้วของ “สี” เราจึงกล่าวว่า (4) แดงเป็นสี ดังนั้นเราจำต้องพูดว่า (5) มีสีหนึ่ง (แดง) ไม่เป็นเอกลักษณ์กับ “สี” ทั้งนี้ ก็เพราะ “แดง” และ “สี” ต่างก็เป็นทอมเอกพจน์ต่อกัน เราจะเห็น

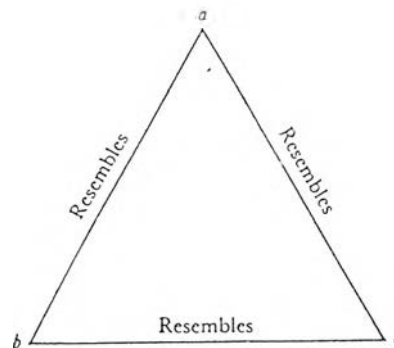
ได้ว่าสมมติฐาน (1) ทำให้เกิดความขัดแย้ง (5) ขึ้นมา อย่างไรก็ตามก็ดีเราอาจให้โอกาสจอห์นสันพูดใหม่ตามที่เขาเสนอว่า “แดง” เป็นสิ่งที่กำหนดแล้วของ “สี” โดยพูดว่า (6) แดงมีส่วนหนึ่งเป็นเอกลักษณ์กับสี แต่ก็มีอีกส่วนต่างกับสี จากตรงนี้ตามออกมาได้ว่า (7) “การมีสีแดง” จึงเป็นสิ่งซับซ้อนที่ประกอบด้วยสิ่งที่ยังกำหนดได้ “สี” (ซึ่งสิ่งนี้มีในน้ำเงิน, เขียว พร้อมๆ กับแดง) และสิ่งที่กำหนดแล้ว “แดง” (ซึ่งทำให้ตนเองต่างจากน้ำเงิน, เขียว) แต่นี่ก็จะเห็นได้ว่าเป็นความขัดแย้งขึ้นอยู่ดี เพราะจอห์นสันรับอยู่ก่อนแล้วว่าการที่สิ่งที่ยังกำหนดได้กลายมาเป็นสิ่งที่กำหนดแล้วนั้นไม่ได้มีคุณลักษณะการกำหนด (determining quality) ใดๆ มาเป็นผู้กระทำ เหมือนๆ กับที่ระหว่างเพลโต ซึ่งเป็นสิ่งที่กำหนดแล้ว กับการเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ยังกำหนดได้ไม่ได้มีคุณลักษณะใดๆ มากำหนดสิ่งทั้งสองนั้นเลย ดังนั้นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นทำให้เราต้องทิ้งข้อสมมติฐาน (1) ที่ว่า “แดง” เป็นทอมเอกพจน์ไปเสีย ซึ่งจากหนทางการอ้างเหตุผลแล้วเราก็ต้องทิ้ง (3) ที่บอกว่า “สี” เป็นทอมเอกพจน์ไปด้วย ทั้งคู่จึงต้องเป็นนิเสธของทอมเอกพจน์คือเป็นทอมทั่วไปเท่านั้น (Stout, 1971: 163) สเตาท์ก็เพิ่มเติมว่า “การมีสีแดง” นั้นพิจารณาได้ว่าเป็นทอมทั่วไปในฐานะสิ่งที่กำหนดแล้ว ซึ่งเป็นตัวแทนของสิ่งเฉพาะสีแดงทั้งหลาย พูดในทางกลับกันก็คือการเป็นสิ่งเฉพาะสีแดงก็คือการเป็นตัวอย่างของการมีสีแดงและการมีสีแดงนี้ที่เป็นทอมทั่วไปนี้ก็จัดอยู่ใน “สีต่างๆ ไป” ซึ่งกลุ่มนี้ก็รวม การมีสีเหลือง การมีสีน้ำเงิน ไว้ด้วย สเตาท์เรียกกลุ่มพวกนี้ว่าเอกภาพที่แบ่งสรรได้ (distributive unity) ซึ่งสิ่งนี้เองที่ได้รับการเข้าใจผิดมาตลอดว่าเป็นสิ่งสากลที่อยู่แยกต่างหากออกไปจากสิ่งเฉพาะทั้งหลายอย่างสีแดงหรือสีน้ำเงิน

เราจะเห็นได้ว่าทัศนะของสเตาท์นั้นสนับสนุนทฤษฎีของวิลเลียมส์ทั้งหมดโดยที่เอกภาพที่แบ่งสรรได้ของสเตาท์นั้น ก็คือ เซตของความเหมือนของโทรปของวิลเลียมส์ ทั้งนี้เพราะสมาชิกในเอกภาพหรือเซตดังกล่าวก็คือสิ่งเฉพาะนามธรรมที่เป็นคุณลักษณะในสิ่งต่างๆ ซึ่งก็คือโทรปของวิลเลียมส์นั่นเอง ทฤษฎีของสเตาท์ก็แสดงให้เห็นว่าชื่อที่บ่งถึงเอกภาพที่แบ่งสรรได้หรือเซตของความเหมือนของโทรปนั้น ไม่ใช่ชื่อที่บ่งถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีอยู่เฉพาะต่างหากออกไป เพราะชื่อนั้นเป็นเพียงทอมทั่วไปไม่ใช่ทอมเอกพจน์ ทัศนะของสเตาท์จึงพิจารณาได้ว่าสนับสนุนวิลเลียมส์ที่ปฏิเสธการเป็นสิ่งพื้นฐานในภววิทยาของสิ่งสากล

2. การถกถอยในความสัมพันธ์ของความเหมือน

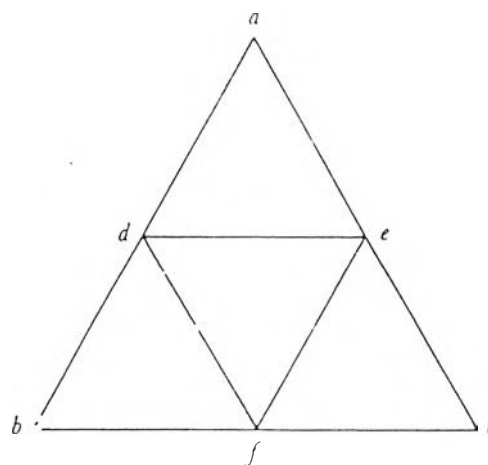
แคมป์เบล (1990) ได้กล่าวถึงปัญหานี้ซึ่งมีที่มาจาก กวิโด คุง (Guido Kung) ที่ได้แสดงทัศนะในงาน *Ontology and the Logistic Analysis of Language* (1976) ว่าทฤษฎี

ความคล้ายนั้นจะพบกับปัญหาการถดถอย (Campbell,1990:34-37) ในที่นี้เราจะพิจารณาปัญหาดังกล่าวและวิธีการตอบของแคมป์เบล การพิจารณาคือ สมมติว่าเรามีสิ่งหรือมีโทรป 3 โทรป ที่จะนำมาพิจารณาคือ a, b, c ซึ่งทั้งหมดนี้เหมือนกันคือเป็นโทรป การมีสีแดง แต่ละโทรปก็เหมือนกับอีกสองโทรป เราอธิบายได้โดยใช้ภาพสามเหลี่ยมโดยให้ a, b, c อยู่ที่ปลายของแต่ละด้าน แต่ละโทรปมีความสัมพันธ์กับอีกสองโทรป ซึ่งแสดงไว้ด้วยด้านทั้งสาม ซึ่งก็คือความสัมพันธ์ของความคล้ายกันหรือความเหมือนกัน (ดูรูป 4.1)

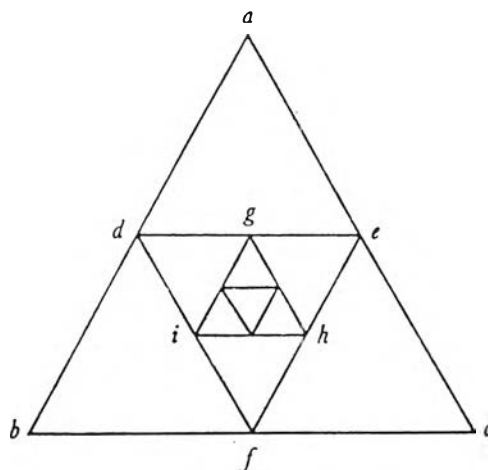
รูป 4.1

พวก a, b, c จะเห็นว่าเป็นโทรปของคุณสมบัติซึ่งเป็นคุณลักษณะเชิงเดี่ยว (monadic) ความสัมพันธ์นั้น ทฤษฎีโทรปก็ลดทอนลงเป็นคุณสมบัติซึ่งก็เป็นสิ่งเฉพาะได้ เราจึงต้องเปรียบเทียบความสัมพันธ์ในแต่ละกรณีของความเหมือนว่าเหมือนกันด้วย ทั้งนี้เพราะการเหมือนกันระหว่าง a, b และ c ก็เหมือนกันคือ การเป็นความเหมือนในการเป็นสีแดง เราจะให้แต่ละกรณีเฉพาะของความสัมพันธ์ของความเหมือนนี้เป็นกรณีต่าง ๆ อีกคือ d, e, f และเราก็ต้องแสดงว่า สามกรณีของความสัมพันธ์นี้ เหมือนกันแบบในรูป 4.1 (ดูรูป 4.2)

รูป 4.2

แต่ที่นี่เราจะเห็นได้ว่าเราไม่สามารถหยุดที่ d,e,f ได้แล้ว ความเหมือนกันของ d, e, f ก็ต้องได้รับการอธิบายอีกครั้ง และก็ต้องถูกอธิบายต่อไปอย่างมีที่สิ้นสุด (ดูรูป 4.3)

รูป 4.3

คุณจึงสรุปว่า การนำสิ่งเฉพาะมาเปรียบเทียบกับกันนั้น จะทำให้เกิดการถดถอยอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

อย่างไรก็ดี ไชมอนส์ (1999) เห็นว่าปัญหาที่คุณเสนอนี้ไม่ได้จะต้องการนำมาคัดค้าน ทฤษฎีโทรปแต่อย่างใด คุณเห็นว่าการถดถอยไม่ได้เป็นสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดขึ้น ปัญหาการถดถอยนี้เริ่มจากการพิจารณาว่า เมื่อเรามีโทรปที่เหมือนกันอย่างไม่ผิดเพี้ยนจำนวนสามโทรปแล้ว ความสัมพันธ์ของความเหมือนกัน (equality) ก็จำเป็นต้องเหมือนกัน หรือเท่ากันด้วย และตัว ความสัมพันธ์ของความเท่ากันนี้เอง ย่อมนำมาเปรียบเทียบกับเท่ากันได้โดยไม่รู้จักสิ้น ตรงนี้ คุณเห็นว่าการถดถอยไม่รู้จบของความสัมพันธ์ของความเท่ากันนี้ ไม่ได้จำเป็นที่จะเป็นสิ่งที่กีด ขวางการยอมรับของเรา เขากล่าวว่าการถดถอยนี้แม้จะสามารถแสดงให้เห็นที่เข้าใจได้ แต่ใน ทางภาษาที่เราใช้พูดแล้ว เราคงไม่อดทนที่จะพูดถึงการถดถอยไม่รู้จบเช่นนั้นเมื่อเราพบแล้วว่า สิ่งนำมาเปรียบเทียบกับนั้นมีความเท่ากันอยู่จริง อีกประการหนึ่ง คุณก็ได้ให้คำตอบที่นักทฤษฎี โทรปน่าจะยอมรับได้ไว้ด้วย นั่นคือกล่าวว่าความเท่ากันของโทรปไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ด้วยการ เปรียบเทียบแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะเป็นความสัมพันธ์พื้นฐานอย่างหนึ่ง ในงานเขียนเกี่ยวกับ โทรปอย่างงานของวิลเลียมส์เอง ก็กล่าวคล้าย ๆ กัน คือกล่าวว่าความเหมือนกันหรือความเท่า กันของโทรปนี้เป็นความสัมพันธ์ภายใน (internal relation) ซึ่งไม่ใช่ความสัมพันธ์ที่จะก่อให้เกิดการถดถอย หรือเพิ่มสัณฐานใหม่ ๆ ทางภววิทยา นั่นคือ เรามีเพียงโทรปสองโทรป ไม่ได้มี

ความสัมพันธ์ของความเท่ากันเพิ่มขึ้นมาด้วย และเมื่อมีโทรปสองโทรป (หรือสามโทรป) เข้ามา คู่กันแล้ว มันต่างก็เท่ากัน (Simons, 1999 ; p. 399)

นักทฤษฎีโทรปอย่างแคมป์เบลเองก็มีการตอบปัญหาของคองนี้ไว้ด้วย ซึ่งก็คล้าย ๆ กับที่คองได้พยายามตอบ คำตอบของแคมป์เบล มีอยู่สามจุดด้วยกันคือ ประการแรก การถดถอยไม่ใช่สิ่งเลวร้าย เป็นเพียงการดำเนินไปในทิศทางของการเป็นรูปแบบทั่วไปมากขึ้นเรื่อย ๆ เช่น แมวซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยงนั้น ก็ถือว่าเป็นสัตว์ในตระกูลของแมว, สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม, สัตว์ที่มีกระดูกสันหลัง, ฯลฯ เช่นเดียวกัน ถึงแม้การถดถอยจะเป็นไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ก็ไม่ใช่จุดสำคัญที่น่าสนใจ เปรียบได้กับการมีคุณสมบัติ อายุยังไม่ถึง 100 ปี ก็แน่นอนว่าจะมีนัยตามมาด้วยคือ “อายุยังไม่ถึง 101 ปี”, “อายุยังไม่ถึง 102 ปี”,..... การถดถอยก็มีลักษณะเช่นนี้คือ ไม่มีผลกระทบใด ๆ ประการที่สอง ถ้าการถดถอยนี้มีปัญหาก็จะมีปัญหากับสัจนิยมในทางอภิปรัชญาด้วย ไม่ใช่เฉพาะพวกนามนิยม ปัญหานั้นก็คือการเป็นตัวอย่างของสิ่งสากลที่ปรากฏในสิ่งเฉพาะ อย่าง a, b, และ c ก็จะได้รับคำอธิบายว่าเป็นตัวอย่างของสิ่งสากลสีแดงเหมือนกัน ดังนั้นระหว่าง a, b, และ c ก็เปรียบเทียบได้ว่าต่างก็เหมือนกัน ซึ่งก็จะต้องใช้ d, e, f เข้ามาอีก การถดถอยจึงเกิดขึ้นเช่นเดียวกัน และประการที่สามซึ่งแคมป์เบลเห็นว่าสำคัญที่สุดก็คือจริง ๆ แล้วการถดถอยไม่ใช่ปัญหาที่แท้จริงสำหรับทฤษฎีใด ๆ เลย การถดถอยที่เกิดขึ้นก็คือการเปรียบเทียบระหว่างความสัมพันธ์เท่านั้น เราทราบมาแล้วว่าถ้าไม่มีเทอมที่มามีความสัมพันธ์กัน ความสัมพันธ์ก็ไม่สามารถมีได้ ดังนั้นสิ่งที่มีอยู่จริง ๆ ก็คือ เทอมเหล่านั้นที่แสดงถึงโทรป เทอมเป็นฐานให้เกิดความสัมพันธ์ในวิธีการซูเปอร์วีเนียนซ์ (supervenience) ซึ่งก็คือความสัมพันธ์ของความเหมือนกัน และด้วยการอธิบายของทฤษฎีความคล้ายที่ว่าความคล้ายหรือความเหมือนนั้น เป็นสิ่งที่ไม่มีพื้นฐานใด ๆ จะอธิบายอีกต่อไป เทอม d, e, f ก็เพียงพอแล้วที่จะเป็นจุดเริ่มในเทอมอื่น ๆ ได้ซูเปอร์วีเนียนต่อไปได้ ดังนั้นความสัมพันธ์ของความเหมือนจึงเป็นความสัมพันธ์ภายใน นั่นคือ เพียงแต่เรามีโทรปอย่างโทรปของสีแดง a, b, c ก็เพียงพอแล้วที่จะสร้างกลุ่มของความเหมือนที่ใช้โทรปเหล่านั้นเป็นฐานในการซูเปอร์วีเนียนซ์ สิ่งสุดท้ายที่ต้องตระหนักก็คือ ปรากฏการณ์ซูเปอร์วีเนียนซ์ ไม่ถือว่าเป็นการขยายหรือเพิ่มสิ่งใด ๆ ขึ้นมาใหม่ในภววิทยา ทั้งนี้เพราะสิ่งที่มีอยู่จริงก็ยังมีอยู่เท่าเดิม เช่น โทรป a, b, c เท่านั้น (Campbell, 1990 :37)

ซูเปอร์วีเนียนซ์นี้คืออะไร ถ้าสิ่งหนึ่ง เช่น a ต้องอาศัยการมีอยู่ก่อนของ A เพื่อที่มันจะมีอยู่ได้ หรืออาศัย A เป็นที่เกิด ปรากฏการณ์นี้คือการซูเปอร์วีเนียนซ์ ซึ่ง a ซูเปอร์วีเนียนซ์

(supervenies) บน A การเปลี่ยนแปลงใน a จะเป็นไปไม่ได้เลยถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นใน A ก่อน นี่ก็แสดงว่าการถูกกำหนดของ a นั้นเป็นไปโดย A (McLaughlin,1996:558 ; Bonevac,1988:37) และเมื่อ a เกิดจาก A แล้ว ก็ไม่สามารถถดถอนกลับไปสู่ A คือเป็นสิ่งประเภทเดียวกับ A ได้ ผู้เขียนขอใช้ทับศัพท์คำนี้ตามการอ่านออกเสียงในภาษาไทย เนื่องจากยังไม่มีคำแปลที่เหมาะสมที่สุด ผู้เขียนเห็นว่าคำที่อาจจะจัดว่าใกล้เคียงที่สุดคือคำว่า “ผุดขึ้นจาก” แต่ก็ไม่ใช้คำในภาษาไทยที่มีความหมายว่า “การไม่สามารถถดถอนให้เป็นสิ่งประเภทเดียวกับฐานที่เกิด” ไปด้วย นั่นคือไม่มีคำในภาษาไทยที่จะมีความหมายเหล่านี้ไปพร้อม ๆ กัน

อย่างไรก็ดี ผู้เขียนเห็นว่าการแก้ปัญหาของแคมป์เบลยังไม่น่าพอใจ ทั้งนี้เพราะการเกิดการถดถอยอย่างไม่มีที่สิ้นสุดนั้นไม่ว่าอย่างไรก็เป็นความเลวร้ายที่จะมีผลกระทบต่อการอธิบายของทฤษฎี อาร์มสตรอง (1978) เห็นว่าแต่ละระดับของการถดถอยนั้นจะทิ้งปัญหาเพิ่มมากขึ้นจากปัญหาแรกๆ ที่ควรจะได้รับแก้ไขตั้งแต่ในระดับล่างสุดของการถดถอยแล้ว (Armstrong,1978:85) ผู้เขียนจึงเห็นว่าการพยายามตอบปัญหาที่หยุดยั้งการถดถอยได้จะทำให้ทฤษฎีมีความถูกต้องมากกว่าตรงที่ตอบปัญหาให้ตรงจุดตั้งแต่ในระดับเริ่มแรกของการถดถอย และทำให้ดูไม่เป็นการเพิ่มสัณฐานจำนวนอนันต์ขึ้นมาที่จะส่งผลให้เกิดความไม่ประหยัดในทฤษฎีด้วย

ผู้เขียนวิเคราะห์การอธิบายความเหมือนกันต่างๆ ของโทรปซึ่งนำไปสู่เซตของความเหมือนของโทรปอย่างทีวิลเลียมส์อธิบายนั้น พบว่าเป็นภาพที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับการอธิบายด้วยนามนิยมนแบบทฤษฎีความคล้ายอย่างที่คุณได้เสนอปัญหา มา และมโนภาพนี้จะทำให้เราสามารถเก็บกระบวนการชุปเปอร์วีเนี่ยนซ์ไว้โดยไม่ต้องนำมาใช้อธิบายในจุดนี้อย่างที่แคมป์เบลเสนอ เราเห็นมาแล้วว่าทฤษฎีความคล้ายพยายามเปรียบเทียบสิ่งรูปธรรมซึ่งซับซ้อนจนทำให้เกิดปัญหาการป็นตัวอย่างร่วมและปัญหากลุ่มความคล้ายที่ไม่สมบูรณ์อย่างในบทที่ 2 ทฤษฎีโทรปจึงนำแต่ละโทรปมาเป็นตัวเปรียบเทียบกันเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวและเราก็พบแล้วว่าแก้ไขได้ อย่างไรก็ดีแนวทางการเปรียบเทียบโทรปแต่ละโทรปของทฤษฎีโทรปก็ยังคงเหมือนกับวิธีการของทฤษฎีความคล้ายคือดูว่าแต่ละโทรปมีความสัมพันธ์ของความเหมือนกันหรือไม่ แต่กระนั้นนักปรัชญาหลายคน อาจไม่เคยสังเกตเห็นถึงความแตกต่างว่าการเข้าใจหรือการมีมโนภาพของ “ความเหมือน” ของทฤษฎีโทรปนั้น แท้จริงแล้วแตกต่างจากทฤษฎีความคล้ายหรือทฤษฎีสิ่งสากลอย่างมาก ผู้เขียนวิเคราะห์แล้วพบว่า เราควรจะแยกให้ชัดเจนระหว่างมโนภาพ “ความ

เหมือน" ที่ต่างกันนี้ แล้วเราจะพบได้ในทันทีว่าปัญหาที่คุงเสนอนั้น ไม่ใช่ปัญหาสำหรับทฤษฎีโทรป ตรงนี้เราจะพิจารณาจากตัวอย่างที่เราคุ้นเคยในชีวิตประจำวันของเราสองตัวอย่าง

ตัวอย่างแรก สมมติว่า นาย ก. นาย ข. นาย ค. ซึ่งเป็นโจรเข้าไปลักทรัพย์ทอง ถูกตำรวจจับได้ จนเมื่อไต่สวนคดีในชั้นศาล ก็ได้รับการพิพากษาให้จำคุก 10 ปีเหมือนกันทุกคน เรากล่าวว่า นาย ก. ได้รับโทษเหมือนกับนาย ข., นาย ก. ได้รับโทษเหมือนกับนาย ค. ,นาย ข. ได้รับโทษเหมือนกับ นาย ค. ถ้าถามว่าด้วยเหตุผลอะไรที่เราจะกล่าวว่า ทั้งสามคนนี้ได้รับโทษเหมือนกัน เราก็ตอบว่าเพราะศาลตัดสินให้จำคุก 10 ปี เท่า ๆ กัน กรณีความเหมือนกันทั้งสามกรณีนั้น ตัดสินได้ด้วยเกณฑ์เกณฑ์หนึ่งนั่นคือ เหมือนกันอย่างที่ต้องโทษจำคุก 10 ปี เราจะเรียกกรณีแบบนี้ว่า *ความสัมพันธ์ของความเหมือนกันอย่างที่มีเกณฑ์ตัดสิน*

ตัวอย่างที่สอง เราคุ้นเคยกับนวนิยายเรื่อง บ้านทรายทอง ซึ่งมีตัวละครอยู่ 4 คน ในฐานะที่เป็นสมาชิกของบ้านทรายทอง คือ หญิงใหญ่, ชายกลาง, หญิงเล็ก, ชายน้อย ทั้งสี่คนนี้ต่างก็มีฐานะเป็นสมาชิกของบ้านทรายทองอยู่เฉพาะตัวอยู่แล้ว สมมติว่าเราจะไม่พิจารณาคุณลักษณะอื่น ๆ ของทั้งสี่คนนี้นอกจากที่ว่าทุกคนเป็นสมาชิกบ้านทรายทอง ดังนั้นเมื่อถามว่า หญิงใหญ่กับชายกลางเหมือนกันในลักษณะใด ก็ต้องบอกว่า เป็นสมาชิกบ้านทรายทองเหมือนกัน ความสัมพันธ์ของหญิงใหญ่กับหญิงเล็ก หรือชายกลางกับชายน้อยก็ได้รับคำตอบนี้เช่นกัน เราไม่ได้มีเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่งมาตัดสินว่าทั้งสี่คนนี้เป็นใคร แต่ทุกคนมีฐานะ "การเป็นสมาชิกบ้านทรายทอง" อยู่เฉพาะตนแล้ว และแต่ละคนก็ไม่ใช่คนคนเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ทั้งสี่คนนี้ด้วยคุณลักษณะดังกล่าวก็ทำให้เราพูดได้ว่ามีกลุ่ม "สมาชิกบ้านทรายทอง" ซึ่งทั้งสี่คนนี้เป็นสมาชิกในกลุ่ม กรณีความเหมือนกันแบบนี้ เราจะเรียกว่า *ความสัมพันธ์ของความเหมือนกันแบบสร้างกลุ่ม*

จากความต่างกันของความสัมพันธ์ของความเหมือนสองแบบในตัวอย่างทั้งสองนี้ เราเข้าใจได้ในทันทีว่าทฤษฎีโทรปมีมโนภาพของความเหมือนกันของโทรปต่าง ๆ ในแบบที่สองคือเป็นความสัมพันธ์ของความเหมือนกันแบบสร้างกลุ่ม โทรปสีแดงต่าง ๆ อย่าง a, b, c สร้างเซตของความเหมือนของโทรป "สีแดง" ขึ้นมาได้ไม่ใช่เพราะเกณฑ์การตัดสินภายนอกเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่ง แต่เพราะโดยธรรมชาติของมันเองแล้ว มันต่างก็เป็นโทรปการมีสีแดง แต่เราก็ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน นี่เองที่เราพบในงานของวิลเลียมส์ที่กล่าวว่า เซตของการเป็นมนุษย์นั้นก็มีสมาชิกเช่น การเป็นมนุษย์ของโสเครตีส, การเป็นมนุษย์ของนโปเลียน, ฯลฯ สมาชิกพวกนี้เป็น

โทรปที่ต่างก็มีความสัมพันธ์ของความเหมือนกันจนเกิดเป็นเซตของความเหมือนของโทรปการเป็นมนุษย์ขึ้น ภาพนี้ก็เช่นเดียวกับสมาชิกบ้านทรายทองคนที่ 1, 2, 3 และ 4 ซึ่งก็คือ หญิงใหญ่, ชายกลาง, หญิงเล็ก, ชายน้อย เราสามารถตั้งชื่อตัวละครเหล่านี้เป็นชื่อโทรปของ การเป็นสมาชิกบ้านทรายทอง₁, การเป็นสมาชิกบ้านทรายทอง₂,... ได้ เราจึงได้เซตของการเป็นสมาชิกบ้านทรายทองคือ {หญิงใหญ่, ชายกลาง, หญิงเล็ก, ชายน้อย} อาจมีโทรปของการเป็นสมาชิกบ้านทรายทองอื่นๆ อีกก็ได้ ซึ่งถ้ามีอยู่จริงก็เป็นธรรมชาติของโทรปนั้นในตัวเองที่จะต้องจัดอยู่ในเซตดังกล่าว เช่นเราพบว่าโทรปการเป็นสมาชิกบ้านทรายทอง₅ ด้วย เราเรียกชื่อโทรปนี้ว่า “พจมาน” เราก็สามารถจัดโทรป “พจมาน” นี้ในเซตการเป็นสมาชิกบ้านทรายทองได้ทันทีโดยไม่ต้องเปรียบเทียบกับโทรปอื่น ๆ ที่มีอยู่ก่อนที่โทรปแต่อย่างใดเพราะโดยธรรมชาติของตัวมันเองก็บ่งชื่ออยู่แล้วว่าเป็นโทรปประเภทเดียวกัน

มโนภาพความเหมือนแบบที่สองนี้เป็นแบบที่ต่างจากแบบแรกอย่างสิ้นเชิง และเราจะเห็นได้ว่าการโต้แย้งของคองก็อยู่แต่มโนภาพความสัมพันธ์ของความเหมือนอย่างที่มีเกณฑ์ตัดสิน นั่นคือ คองจะรับว่า a, b, และ c เหมือนกันทั้งหมดได้ เมื่อพบว่าที่ตัดสินว่า a เหมือนกับ b, a เหมือนกับ c, และ b เหมือนกับ c นั้น เป็นความเหมือนที่เหมือนกันเพราะเป็นเกณฑ์ตัดสินเกณฑ์เดียวกัน ดังรูป 4.2 คองจะกล่าวว่า a เหมือนกับ b นั้นเป็นความสัมพันธ์เฉพาะ d, a เหมือนกับ c เป็นความสัมพันธ์เฉพาะ e, b เหมือนกับ c เป็นความสัมพันธ์เฉพาะ f ก็ต้องเกิดปัญหาอยู่ที่ว่าความสัมพันธ์เฉพาะแต่ละกรณีนั้นต้องเหมือนกันจริง ๆ เราจะเห็นได้ว่าแนวทางเปรียบเทียบความเหมือนของสิ่งต่าง ๆ เช่นนี้มีมานานตั้งแต่การพูดถึงสิ่งสากลโดยพยายามให้สิ่งสากลเป็นเกณฑ์ตัดสินความเหมือนกันของสิ่งต่าง ๆ เช่น ปากกาสีแดง, ดินสอสีแดง, เสื้อสีแดง เหมือนกัน เพราะเป็นตัวอย่างของสิ่งสากล “สีแดง” เราก็จะมีความเหมือนกันของสามสิ่งนี้ และเราก็ถามต่อได้อีกว่า ความเหมือนในการเป็นสีแดงนี้ เหมือนกันได้อย่างไรต่อไปอีก การถกถอยอย่างไม่มีการสิ้นสุดก็เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อย่างกรณีของนักโทษในตัวอย่างที่หนึ่งนั้นเราก็มี การต้องโทษจำคุกของนาย ก. การต้องโทษจำคุกของนาย ข. การต้องโทษจำคุกของนาย ค. ในเมื่อทั้งสามต้องโทษจำคุกคนละ 10 ปี เหมือนกัน ก็จะกล่าวได้ว่า การต้องโทษจำคุกของนาย ก. เหมือนกับการต้องโทษจำคุกของนาย ข., การต้องโทษจำคุกของนาย ก. เหมือนกับการต้องโทษจำคุกของนาย ค., การต้องโทษจำคุกของนาย ข. เหมือนกับการต้องโทษจำคุกของนาย ค. เหล่านี้เป็นความสัมพันธ์อีกสามความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งเราพบว่า เรายังเปรียบเทียบแต่ละความสัมพันธ์นี้เป็นความสัมพันธ์ของความสัมพันธ์ออกไปได้อีกเรื่อย ๆ จากตรงนี้เราจึงสรุปได้ว่าทฤษฎีใดที่ไขมโนภาพความเหมือนกันอย่างที่มีเกณฑ์ตัดสินนี้ จะพบ

กับการถดถอยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ทั้งนี้เพราะการใช้เกณฑ์หนึ่งตัดสินกับกรณีหนึ่ง และเกณฑ์หนึ่งตัดสินกับอีกกรณีหนึ่ง ว่าทั้งสองกรณีนี้เหมือนกัน เกณฑ์นั้นก็ต้องเหมือนกันด้วย เราก็ต้องมีเกณฑ์ตัดสินความเหมือนของเกณฑ์นั้นขึ้นไปอีกอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

เราจึงกล่าวได้ว่า เขตของความเหมือนของโทรป จะไม่พบกับปัญหาการถดถอยอย่างที่คุงเสนอมานั้น และเราไม่จำเป็นต้องกล่าวหลบเลี่ยงอย่างแคมป์เบลที่ว่า การถดถอยไม่ใช่ความเลวร้ายหากเรามีวิธีตอบปัญหาให้ไม่ต้องพบกับปัญหาการถดถอยได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าถ้าเข้าใจว่าความเหมือนกันของโทรปเป็นความเหมือนแบบสร้างกลุ่มแล้ว ปัญหาดังกล่าวจะไม่เกิดขึ้น ผู้เขียนเห็นว่าความเหมือนในมโนภาพแบบนี้ น่าจะใกล้เคียงกับที่วิลเลียมส์กล่าวว่า เป็นความสัมพันธ์ภายในของแต่ละโทรปมากที่สุด นั่นคือเป็นธรรมชาติของโทรปที่เหมือนกันนั่นเองที่จะจัดกลุ่มของความเหมือนของโทรป ไม่ใช่ว่าต้องนำลักษณะที่จะตัดสินว่าเหมือนกันจากภายนอกโทรปมาเป็นเกณฑ์แต่อย่างใด

3. การเป็นเอกลักษณ์ของเทอมที่บ่งถึงเขตว่าง

ปัญหานี้ปรากฏในงาน *Metaphysics: A Contemporary Introduction* (1998) ของ ไมเคิล เจ ลูซ์ (Michael J. Loux) ซึ่งลูซ์ให้ข้อสังเกตไว้ว่าทฤษฎีโทรปอาจจะมียุทธศาสตร์ในส่วนหนึ่งของเขตของความเหมือนของโทรปตรงที่เทอมทั่วไปบางเทอมไม่ได้บ่งถึงสิ่งใดๆเลย เช่น “ยูนิคอร์น” และ “กริฟฟิน” ซึ่งเป็นเทอมสองเทอมที่บ่งถึงสัตว์ในเทพนิยายที่ไม่มีอยู่จริงในโลกภายนอก ก็แน่นอนว่าไม่มีโทรปของการเป็นยูนิคอร์นหรือโทรปของการเป็นกริฟฟินอยู่ในผลรวมการปรากฏใดๆ เลย เทอมยูนิคอร์นและเทอมกริฟฟินต่างก็บ่งถึงเขตว่างคือเขตที่ปราศจากสมาชิกที่เป็นโทรปใดๆ แต่ตรงนี้เป็นปัญหาเพราะว่าเขตว่างมีอยู่เขตเดียวไม่ว่าอยู่ที่ใดก็จะเป็นเอกลักษณ์กันทั้งหมด นี่จะทำให้ “การเป็นยูนิคอร์น” กับ “การเป็นกริฟฟิน” กลายเป็นเทอมที่เป็นเอกลักษณ์กันด้วย เพราะมีเขตเดียวกันคือเขตว่าง ตรงนี้เป็นความขัดแย้งเพราะเรารู้ว่าทั้งสองมีความหมายต่างกันจากที่พบในเทพนิยายที่กล่าวถึงสัตว์ทั้งสองนั้น (Loux, 1998: 86)

ตรงนี้เป็นปัญหาต่อทฤษฎีโทรปหรือไม่ จากที่เราเห็นหลักการของตรรกวิทยาเชิงความหมายดังที่กล่าวมาข้างต้นนั้น เราก็เห็นได้ว่าเพียงพอแล้วที่จะกล่าวว่าเขตการเป็นยูนิคอร์นกับเขตการเป็นกริฟฟินไม่เป็นเอกลักษณ์กันเพราะมีความหมายต่างกัน ลูซ์เองก็ยอมรับว่าตรงนี้ไม่ใช่ข้อคัดค้านที่เด็ดขาดต่อทฤษฎีโทรป เพราะนักทฤษฎีโทรปอาจจะปฏิเสธว่าชื่อตั้ง

กล่าวไม่ได้จริงกับสิ่งใดอยู่แล้วจึงไม่ใช่ปัญหาอะไรที่ทฤษฎีโทรปจะต้องตอบ อย่างไรก็ตามวิธีการตอบแบบนี้แทนทฤษฎีโทรป แสดงให้เห็นว่าลู่ซึ่มไม่เข้าใจทฤษฎีโทรปอย่างแท้จริง เพราะนักทฤษฎีโทรปจะต้องพูดถึงอีกแบบหนึ่งคือพูดว่าไม่เคยมีการปรากฏโทรปการเป็นยูนิคอร์นและโทรปการเป็นกริฟฟิน จึงไม่เคยมีเซตของความเหมือนของโทรปดังกล่าวที่จะถูกบ่งชี้ด้วยเทอมทั่วไปว่า “ยูนิคอร์น” และ “กริฟฟิน” ทั้งนี้เพราะไม่มีโทรปที่จะเป็นสมาชิกที่สร้างเซตความเหมือนดังกล่าว นั้นขึ้นมาได้ เช่นเดียวกับเทอมทั่วไปอย่าง กุเขาทอง, หิมะทองคำ ก็จะได้รับคำอธิบายเช่นเดียวกันนี้

เทอมที่ไม่บ่งถึงสิ่งใดเลยดังกล่าวเราจะเห็นได้ว่าไม่เกิดปัญหากับทฤษฎีโทรป แต่ตรงกันข้ามกลับเป็นปัญหาต่อทฤษฎีสัจนิยมแบบเพลโต ทั้งนี้เพราะอธิบายว่าสิ่งสากลมีอยู่ออกไปต่างหากจากโลกของสิ่งเฉพาะที่รับรู้ด้วยประสบการณ์ ดังนั้นก็อาจเป็นไปได้ว่ามีสิ่งสากลที่ไม่ปรากฏตัวอย่าง (unexemplified universals) อยู่ด้วยดังเช่นยูนิคอร์นหรือกริฟฟินนั้นซึ่งอาจจะมีความเฉพาะในโลกของสิ่งสากลแต่ไม่ปรากฏตัวอย่างในโลกนี้ นี่ก็เป็นปัญหากับสัจนิยมของเพลโตเองที่จะต้องอธิบายให้ได้ว่าถ้าสิ่งสากลที่ไม่ปรากฏตัวอย่างมีอยู่หรือไม่มีอยู่จริงนั้น จะอธิบายได้อย่างไร แต่นี่ก็ไม่ใช่ปัญหาของทฤษฎีโทรปแต่อย่างใด

ปัญหาผลรวมการปรากฏพร้อมของโทรป

1. ความสัมพันธ์ในการปรากฏพร้อม (relations of concurrence)

ในบทความ “Particulars in Particular Clothing : Three Trope Theories of Substance” (1999) ผู้เขียนคือ ปีเตอร์ เอ็ม ซีมอนส์ (Peter M. Simons) ได้แสดงข้อโต้แย้งต่อทฤษฎีโทรปทั้งสองแบบคือ แบบกลุ่มคุณลักษณะที่เรากำลังพิจารณาอยู่นี้ กับแบบสาระซึ่งเป็นแบบที่มาร์ตินและอาร์มสตรองยอมรับ (Simons, 1999: 397) อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่ต้องการพิจารณาในที่นี้คือประเด็นการคัดค้านทฤษฎีโทรปแบบกลุ่มคุณลักษณะนี้เท่านั้น การโต้แย้งทฤษฎีโทรปในฐานะที่เป็นทฤษฎีหนึ่งที่มีแนวทางของทฤษฎีกลุ่มคุณลักษณะคือประเด็นที่เราจะพิจารณา ซึ่งก็คือโทรปต่าง ๆ สามารถมีความสัมพันธ์ในแบบรวมตัวกันเป็นผลรวมการปรากฏพร้อมของโทรปเป็นเอกลักษณ์กับสิ่งเฉพาะรูปธรรมหรือสาระได้อย่างไร

ไซมอนส์กล่าวว่า ทฤษฎีกลุ่มคุณลักษณะนั้นโดยตัวมันเองแล้วก็มีข้อดีที่นายอมรับ คือ ถ้าสมเหตุสมผลแล้วจะเป็นการอธิบายที่ประหยัดที่สุดเพราะเป็นภววิทยาที่อธิบายด้วยสิ่งเพียงประเภทเดียว แต่ทฤษฎีเช่นนี้ก็มีความยากของมัน ในส่วนของความสัมพันธ์การปรากฏพร้อมนี้ ไซมอนส์ให้ข้อสังเกตว่า ไม่ชัดเจนว่าความสัมพันธ์นี้ควรจะเป็นแบบใดระหว่างสองที่ (two-place) ซึ่งผูกโทรป 2 โทรป เข้าด้วยกัน หรือว่าเป็นแบบสามที่ (three-place) ซึ่งเชื่อมสถานที่ (place) เข้ากับโทรป 2 โทรป หรือเป็นแบบหลายที่ (many more places) ซึ่งเชื่อมโทรปทั้งหมดไว้ด้วยกันในผลรวมหนึ่ง (Simons, 1999: p. 400) ไซมอนส์เห็นว่าทุกทางเลือกจะมีปัญหาทั้งหมด

ถ้าอธิบายว่า การที่โทรป 2 โทรป เช่นอนุกรม T และโทรปรูปร่าง S มีการปรากฏพร้อมกันเพื่อรวมเป็นกระดาษแผ่นหนึ่ง เราก็อาจจะใช้ความสัมพันธ์แบบสองที่ของการปรากฏพร้อมเข้ามาเชื่อม T และ S เข้าด้วยกัน ปัญหาที่ก็แน่นอนว่ากระดาษแผ่นนี้มีโทรปอื่น ๆ อยู่ด้วย เช่น สีขาว ความบาง ก็ต้องมีความสัมพันธ์แบบปรากฏพร้อมร่วมกันทุกโทรป เมื่อใช้การคำนวณแล้วจะเห็นว่าถ้ามี 4 โทรป ความสัมพันธ์ของการปรากฏพร้อมจะมี 6 ความสัมพันธ์ ถ้ามี 5 โทรป จะมี 10 ความสัมพันธ์ (การคำนวณความสัมพันธ์ของโทรปจำนวนต่าง ๆ นี้สามารถคำนวณได้โดยใช้สูตร $(X^2-X)/2$ โดยที่ X คือจำนวนของโทรป) นี่แสดงว่ายังมีโทรปมากขึ้น จำนวนความสัมพันธ์ก็ยิ่งมีมากขึ้น ซึ่งดูจะยุ่งยาก แต่ที่เป็นปัญหามากกว่าคือ เราเห็นได้ว่าสาระหรือสิ่งรูปธรรมทั้งหลายมีการเปลี่ยนแปลงได้ การเปลี่ยนแปลงก็เกิดขึ้นในระดับโทรป เช่น รูปร่างหรืออนุกรมของกระดาษเปลี่ยนไป แสดงว่าการปรากฏพร้อมเดิมที่มีโทรป T และ S สูญไปแล้วมีการปรากฏพร้อมใหม่เข้ามาแทน เช่นกระดาษตอนที่เราม้วนเป็นรูปทรงกระบอก ก็คือมีการเปลี่ยนรูปร่างเป็น S_1 แต่อนุกรมเดิมคือ T หรืออนุกรมของกระดาษเปลี่ยนไปเป็น T_1 แต่รูปร่างยังคงเดิม ในสองกรณีนี้แสดงว่าโทรปหนึ่งยังคงอยู่ได้โดยที่คู่ของมันเปลี่ยนไป แสดงว่าการปรากฏพร้อมอันเดิมคือ S กับ T นั้นไม่มีอยู่แล้ว นี่แสดงว่าโทรปสองโทรปเมื่อมาปรากฏพร้อมกันนั้นก็ไม่ได้เป็นความจำเป็นในตัวเองของ S และ T เพราะถ้าเป็นความจำเป็นแล้ว สาระก็คงจะไม่มีโอกาสเปลี่ยนแปลงได้เลย อาจจะเสี่ยงโดยการอธิบายว่า S และ T มีการปรากฏพร้อมอย่างไม่จำเป็นเพราะมันยังต้องขึ้นอยู่กับกลุ่มคุณลักษณะทั้งหมดที่ S และ T เป็นสมาชิกด้วย ไซมอนส์ ก็แย้งว่า ถ้ากล่าวเช่นนี้ ก็เท่ากับไม่ได้ให้นิยามของการปรากฏพร้อมแต่อย่างใด เพราะมีการนิยามเป็นวงกลมว่า การปรากฏพร้อมคือการรวมกลุ่มโทรปซึ่งเป็นส่วนประกอบเข้าสู่ส่วนรวม (Simons, 1999 : p.401) ซึ่งเท่ากับไม่ได้อธิบายอะไรเลย

ทางเลือกต่อมาคือความสัมพันธ์แบบสามที่ ซึ่งเชื่อมโทรป A และ B ให้ปรากฏพร้อมที่สถานที่ P ตรงนี้มีปัญหาคือความสัมพันธ์แบบนี้ทำให้สถานที่ดูจะมีหน้าตาที่เกี่ยวกับฐาน (substratum) ที่คอยรองรับกลุ่มคุณลักษณะซึ่งจะขัดแย้งกับหลักการของทฤษฎีกลุ่มคุณลักษณะที่ไม่ยอมรับว่ามีฐาน และถ้าบอกว่า สถานที่ P นี้เอง เป็นผู้ถือครองโทรปคุณลักษณะเหล่านั้น ก็เกิดปัญหาทันทีว่าแล้วสารจะเคลื่อนที่ได้ได้อย่างไร เพราะโทรปที่รวมกันเป็นสาระนั้นถูกถือครองด้วย P อยู่ เราอาจยอมรับตรงนี้ได้ยากเพราะเรายอมรับอยู่ก่อนว่าสารจะสามารถเคลื่อนที่ไปได้โดยไม่เสียความเป็นเอกลักษณ์กับตัวเอง แต่ถากลุ่มโทรป A และ B เคลื่อนที่ก็เท่ากับอยู่ในสถานที่ใหม่คือ P₁ นี่แสดงว่าความสัมพันธ์แบบสามที่อันเดิมนั้นหายไป มีอันใหม่ขึ้นมาแทน อย่างไรก็ตามเราไม่ยอมรับเช่นนี้แน่ ๆ ไชมอนส์แนะนำว่าปัญหานี้จะไม่เกิดขึ้นกับทฤษฎีโทรปแบบฐานคุณลักษณะ เพราะไม่ใช่ P จะเป็นผู้ถือครองกลุ่มคุณลักษณะแต่จะต้องเป็นฐานอันหนึ่งที่ทำหน้าที่นี้ เมื่อสารมีการเคลื่อนย้ายไปที่ใดก็จะได้รับการอธิบายว่าเป็นการเคลื่อนที่ของฐานที่รองรับกลุ่มคุณลักษณะกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเคลื่อนที่ไปด้วยกันทั้งหมด (Simons, 1999 : p, 402)

ส่วนทางเลือกสุดท้ายที่ว่า ความสัมพันธ์ของการปรากฏพร้อมเป็นความสัมพันธ์แบบหลายที่ก็ดูจะไม่พียงในการอธิบายเลย ปัญหาที่เจาก็จะเหมือนกับความสัมพันธ์แบบสองที่และสามที่นั่นคือการเปลี่ยนแปลง เราพอจะเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์แบบนี้อธิบายไม่ได้ว่าทำไมเมื่อสารเปลี่ยนแปลง ส่วนหนึ่งของกลุ่มคุณลักษณะยังคงเดิม บางส่วนหายไปหรือถูกทดแทนด้วยโทรปอื่น ๆ ถ้ามีความสัมพันธ์แบบนี้อยู่ ก็มองไม่เห็นเลยว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกิดขึ้นเพราะทุกโทรปที่ปรากฏพร้อมกันขึ้นก็น่าจะคงที่อยู่เช่นนั้นไปตลอด โดยสรุปคือไม่ว่าจะ เป็นความสัมพันธ์แบบใด ก็อธิบายการปรากฏพร้อมของโทรปในกลุ่มคุณลักษณะได้อย่างไม่น่าพอใจทั้งสิ้น

ผู้เขียนเห็นว่าการอธิบายความสัมพันธ์ของการปรากฏพร้อมโดยทฤษฎีโทรปนี้ก็ถือว่าการกล่าววาทะโทรปมีความสัมพันธ์กันในรูปแบบของการรวมตัวแต่ละโทรปเข้าประกอบกันเป็นสารขึ้นมา ความสัมพันธ์แบบนี้ น่าจะใกล้เคียงกับแบบหลายที่มากที่สุด ฉะนั้นในส่วนนี้ที่เราต้องทำก็คือ แสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์แบบหลายที่นั่นไม่ได้มีปัญหาย่างที่ไชมอนส์กล่าว ซึ่งก็จะเพียงพอแล้วโดยไม่ต้องตอบข้อโต้แย้งในส่วนของคุณลักษณะแบบอื่น ๆ

ไชมอนส์ด่วนสรุปจนเกินไปว่าความสัมพันธ์แบบหลายที่นี้ไปกันไม่ได้กับการอธิบายความเปลี่ยนแปลง เราจะนำตัวอย่างของเขามาพิจารณาให้ละเอียด คือ กระดาษแผ่นหนึ่ง มีโทรปอณูทมิ T โทรปรูปร่างสี่เหลี่ยม S และอาจมีโทรปอื่น เช่น โทรปสีขาว W อาจมีกรณีที่ T และ W คงอยู่เช่นเดิมโดย S เปลี่ยนไปเป็น S_1 คือกระดาษถูกม้วนเป็นรูปทรงกระบอก หรือ S และ W ยังคงอยู่ในกรณีที่อณูทมิของกระดาษเปลี่ยนไป แน่หนอนว่าเดิมนั้น T อยู่กับ S และ W เพื่อปรากฏพร้อม และต่อมา T ปรากฏพร้อมกับ W และ S_1 ไชมอนส์ก็คงจะกล่าวว่า เรายังคงเห็นว่าสาระยังเป็นเหมือนเดิมในขณะที่บางโทรปเปลี่ยนไป ถ้าความสัมพันธ์ของการปรากฏพร้อมของแต่ละโทรปเปลี่ยนแปลงไปเช่นนี้ก็อาจจะส่งผลให้เราต้องกล่าวว่าเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในสาระไม่ใช่หรือ แสดงว่าไม่ใช่มีเพียงแค่ลักษณะของ S, W และ T เท่านั้นที่มาปรากฏพร้อม ไชมอนส์น่าจะมึนยออยู่ว่าจะต้องมีสิ่งที่ไม่ได้เปลี่ยนไปด้วยไม่ว่า S, W หรือ T เปลี่ยนไป ซึ่งก็ไม่น่าจะเป็นอะไรอื่นนอกจากฐานคุณลักษณะ ดังนั้นเราต้องอธิบายเฉพาะที่กลุ่มคุณลักษณะนี้เท่านั้นให้เห็นให้ได้ว่าแม้โทรปคุณลักษณะบางโทรปจะเปลี่ยนไปจริง สาระก็ยังคงเดิมได้โดยไม่ต้องมีฐานคุณลักษณะอยู่ด้วย

ตรงนี้ผู้เขียนเห็นว่าเราสามารถใช้อัตลักษณ์ของสิ่งที่กำหนดแล้วกับสิ่งที่ยังกำหนดได้มาใช้อธิบายได้ คือนอกจากเราจะกล่าวว่า กระดาษแผ่นดังกล่าวประกอบขึ้นจากโทรปอณูทมิ T โทรปรูปร่างสี่เหลี่ยม S และโทรปสีขาว W แล้วกระดาษแผ่นนี้ก็ยังมีลักษณะของสิ่งที่ยังกำหนดได้อยู่ด้วยคือ มีอณูทมิ รูปร่าง และสี เราจะเห็นได้ว่าแม้มีบางโทรปเปลี่ยนไป เช่นกระดาษเมื่อถูกม้วน ก็มีการเปลี่ยนแปลงของโทรป S เป็น S_1 แต่ลักษณะ “การมีรูปร่าง(ของกระดาษแผ่นนี้)” โดยที่ยังไม่ได้ว่าเป็นรูปร่างใดนั้น ก็ได้เปลี่ยนไปด้วยแต่อย่างใด “การมีรูปร่าง” นี้ไม่ได้ถือว่าเป็นโทรปแต่เป็นลักษณะของโทรปอย่างที สี่เหลี่ยม สามเหลี่ยม วงกลม มีร่วมกัน ฉะนั้นด้วยลักษณะสิ่งที่ยังกำหนดได้นี้จะช่วยให้เราเข้าใจได้ว่ากระดาษยังเป็นแผ่นเดิม แต่ก็มีเปลี่ยนแปลงขึ้นเพราะโทรปบางโทรปเปลี่ยนไป จะว่าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลยไม่ได้ ตรงนี้เราจะเห็นได้ว่า การเป็นเอกลักษณ์ของสาระนั้น เราต้องใช้สิ่งที่ยังกำหนดได้เข้ามาพิจารณาร่วมด้วย ซึ่งทำให้เราไม่ต้องนำฐานเข้ามาอธิบาย และก็น่าจะทำให้เห็นว่าในทฤษฎีกลุ่มคุณลักษณะนั้น การไม่เปลี่ยนแปลงกับการเป็นเอกลักษณ์นั้นไม่ใช่เรื่องเดียวกัน กระดาษที่ประกอบจาก S และ T ก็ยังเป็นเอกลักษณ์กับกระดาษที่ประกอบจาก S_1 และ T ได้ แม้จะมีการเปลี่ยนแปลง หรือก็คือการไม่เปลี่ยนแปลงของสิ่งหนึ่งเป็นเงื่อนไขเพียงพอที่จะชี้ว่าสิ่งนั้นเป็นเอกลักษณ์กับตัวมันเอง แต่การเป็นเอกลักษณ์กับตัวเองของสิ่งหนึ่งไม่ใช่เงื่อนไขเพียงพอที่จะชี้ถึงการไม่เปลี่ยน

แปลงของสิ่งนั้นตามไปด้วย สิ่งสิ่งหนึ่งก็ยังคงเป็นเอกลักษณ์กับตัวมันเองได้แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงในด้านสถานที่ ลักษณะบางประการ ซึ่งนี่น่าจะเข้ากับสามัญสำนึกของเรามากกว่า

2. การไม่ใช่สาระของโทรป (*the insubstantiality of tropes*)

นี่ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ปรากฏในงานของไชมอนส์ซึ่งเห็นว่าโทรปนั้นยังไม่จัดเป็นสิ่งที่ เป็นสาระมีเนื้อหาพอที่จะก่อให้เกิดสิ่งที่ เป็นสาระมีเนื้อหาเพียงด้วยการรวมกลุ่ม ดูจะเป็นกลุ่ม สะสมโทรปมากกว่าจะเป็นสิ่งเฉพาะรูปธรรมได้ ตรงนี้มาร์ติน(1980) ก็เคยกล่าวไว้ว่า สิ่งหนึ่งใช้ว่าจะรวมตัวออกมาจากคุณสมบัติของมัน หรือลักษณะใดๆ ของคุณสมบัติของมันอย่างที่ฝูงชน มาจากการรวมตัวของคน แต่ละคุณสมบัติจำเป็นต้องมีสิ่งหนึ่งเป็นเจ้าของมันแล้วมันจึงมีอยู่ได้ ตรงกันข้ามกับแต่ละคนในฝูงชนที่มีอยู่ได้เองโดยไม่จำเป็นต้องมีฝูงชนนั้นอยู่ด้วย (An object is not a collectable out of its properties or qualities as a crowd is a collectable out of its members. For each and every property of an object needs to be had by that object to exist at all. The members of a crowd do not need to be had by that crowd in order to exist at all.) (Martin,1980:8) นี่ก็สนับสนุนที่ไชมอนส์กล่าว คือ โทรปคุณสมบัติทั้งหลายนั้นยังไม่จัดว่าเป็นสาระเท่า ๆ กับคนแต่ละคน การประกอบขึ้นของโทรปจึงไม่ควรจะเป็นภาพเดียวกับที่คนแต่ละคนประกอบขึ้นเป็นฝูงชน เราอาจจะกล่าวว่าสิ่งรูปธรรมอย่างลูกบอลประกอบจากสิ่งเฉพาะนามธรรมอย่าง สีขาว ความกลม ในทฤษฎีโทรปก็จะมีการอธิบายเช่นนี้

$$\text{โทรป} + \text{โทรป} = \text{สิ่งเฉพาะรูปธรรม}$$

เมื่อพิจารณาว่าโทรปเป็นสิ่งนามธรรมในฐานะส่วนประกอบของสิ่งรูปธรรม เราจะได้

$$\text{สิ่งนามธรรม} + \text{สิ่งนามธรรม} = \text{สิ่งรูปธรรม}$$

ส่วนอาร์มสตรองและมาร์ตินจะมองว่า นอกจากนี่แล้ว โทรปยังเป็นสิ่งที่ไม่เป็นอิสระด้วย ก็จะได้

$$\text{สิ่งที่ไม่เป็นอิสระ} + \text{สิ่งที่ไม่เป็นอิสระ} = \text{สิ่งที่มีอยู่อย่างเป็นอิสระ}$$

นี่เองที่ไชมอนส์นำมากล่าวว่า ผลรวมการปรากฏพร้อมของโทรปนั้น มีปัญหาอยู่ว่าสิ่งที่ไม่เป็นอิสระอย่างโทรปนั้น จะรวมตัวกันอย่างไรถึงได้กลายเป็นสิ่งที่มีอยู่อย่างอิสระอย่างสาระได้ ผลรวมดังกล่าวจึงน่าจะเป็นแค่กลุ่มของสิ่งที่ไม่เป็นอิสระเท่านั้น ไชมอนส์เห็นว่านี่เป็นจุดที่อ่อนที่สุด

ของทฤษฎีโทรปแบบกลุ่มคุณลักษณะ คือการพยายามที่ใช้ผลที่จะสร้างกลุ่มของสิ่งที่ไม่เป็นอิสระให้มีคุณสมบัติการมีอิสระขึ้นมา (Simons, 1999: p. 403)

ข้อโต้แย้งของไซมอนส์ตรงนี้ฟังขึ้นหรือไม่ ถ้าย้อนกลับไปดูทฤษฎีโทรปที่วิลเลียมส์เสนอนั้น วิลเลียมส์ก็ได้กล่าวไว้แล้วว่าสิ่งนามธรรมกับสิ่งรูปธรรมไม่ใช่สิ่งที่แยกจากกันเด็ดขาด การมีอยู่ได้ด้วยตนเอง (per se) นั้น วิลเลียมส์ก็ได้กล่าวแล้วว่า เท่าที่ผ่านมามักจะเป็นมโนทัศน์ที่เข้าข้างสิ่งรูปธรรมอยู่เสมอ และเหตุผลที่กล่าวว่าสิ่งใดที่ดำรงอยู่ได้ด้วยตนเองดังที่เคยเข้าใจ เช่นว่าต้องเคลื่อนย้ายได้นั้นก็เป็นความเข้าใจผิด การมีอยู่อย่างเป็นอิสระดังที่ไซมอนส์กล่าวดังนี้ เป็นมโนทัศน์แบบเดียวกับที่วิลเลียมส์โต้แย้งไปแล้วหรือไม่ ผู้เขียนเห็นว่าเป็นแบบเดียวกันอีกอย่างหนึ่งคือ ไซมอนส์ยังเข้าใจหลักการของโทรปในทฤษฎีสวนรวม-ส่วนประกอบ (mereology) ผิดพลาดไป เพราะเขายังเห็นว่า การเป็นส่วนประกอบของโทรปนั้นก็คือการสร้างขึ้น เป็นสิ่งรูปธรรม ซึ่งในความคิดของเขาก็คือ ไม่เข้าใจว่าสิ่งที่ไม่เป็นอิสระจะสร้างสิ่งที่เป็นอิสระได้อย่างไร ทั้งที่วิลเลียมส์ก็บอกไว้ก่อนแล้วว่า ไม่ใช่ว่าสิ่งรูปธรรมจะถูกสร้างขึ้นได้ด้วยการที่เรานำโทรปทั้งหลายมาจัดวางเข้าด้วยกัน แต่หลักการของทฤษฎีโทรปจะเป็นไปในเชิงความเข้าใจที่เรามีต่อสิ่งรูปธรรมในแบบที่เราเข้าใจว่าประกอบขึ้นจากสิ่งเฉพาะนามธรรม และทั้งคู่ก็เป็นสิ่งเดียวกันเพียงแต่ว่าสิ่งนามธรรมนั้นเป็นสิ่งพื้นฐานมากกว่า ทั้งสองมโนทัศน์นี้ต่างกันอยู่มาก และทำให้เราเห็นได้ว่าไซมอนส์โต้แย้งได้ไม่ตรงประเด็นอย่างไร การโต้แย้งวิลเลียมส์ที่จะตรงประเด็นกว่าก็ควรจะต้องเริ่มก่อนว่าเราไม่ได้เข้าใจสิ่งต่าง ๆ อย่างเป็นโทรป จึงจะบอกได้ว่าผลรวมการปรากฏพร้อมของโทรปไม่สามารถเป็นไปได้ แต่นี่ก็คือเท่ากับว่าต้องกลับไปโต้แย้งให้ได้ว่าคุณลักษณะไม่ใช่สิ่งเฉพาะนามธรรมเสียก่อน ซึ่งจากบทที่ผ่านมามีเห็นแล้วว่าประเด็นนี้ไม่ใช่ปัญหาแต่อย่างใด

3. การเป็นข้อความเชิงวิเคราะห์ของข้อความที่มีภาคประธาน-ภาคแสดง

ผลรวมการปรากฏพร้อมของโทรปที่เราใช้ชื่อว่า “โสเครตีส” นั้น เรากล่าวว่าประกอบไปด้วยโทรปอย่างการเป็นผู้ฉลาดปราดเปรื่อง, การเป็นครูของเพลโต, การเป็นนักปรัชญากรีก, การเป็นสามีของนางซานติปปะ, ฯลฯ การกล่าวถึงบุคคลคนหนึ่งหรือชื่อเฉพาะชื่อหนึ่งว่ามีกลุ่มของคุณสมบัติที่เป็นเอกลักษณ์เช่นนี้ จะเห็นได้ว่าคล้ายกับแนวคิดของจอห์น อาร์ เซิร์ล (John R. Searle) ที่กล่าวว่าเกณฑ์ตัดสินว่าใครจะเป็นเจ้าของชื่อเฉพาะชื่อหนึ่งเช่น “อริสโตเติล” ก็คือกลุ่มคำบรรยายจำเพาะที่เรายอมรับว่าเป็นคำบรรยายที่บ่งถึงบุคคลหนึ่งที่มีอยู่จริงในประวัติ

ศาสตร์ที่มีชื่อดังกล่าว ชื่อเฉพาะนั้นจึงถือได้ว่าเป็นความหมายและเป็นเอกลักษณ์กับคำบรรยายจำเพาะจำนวนหนึ่งได้ (Searle, 1958) ตรงนี้ก็มิใช่ข้อยกเว้นจาก อัลวิน แพลนติงกา (Alvin Plantinga) ที่เห็นว่าเกณฑ์ดังกล่าวจะทำให้ข้อความที่มีภาคประธาน - ภาคแสดง กลายเป็นความจริงจำเป็นหมดทั้ง ๆ ที่ส่วนใหญ่เป็นความจริงที่ไม่จำเป็น (Plantinga, 1974:139-143) เช่น โสเครติสเป็นครูของเพลโตจะกลายเป็นความจริงจำเป็นทั้ง ๆ ที่พิจารณาจากชื่อเฉพาะโสเครติสแล้ว เราก็ไม่ได้เห็นความจำเป็นว่าจะบังถึงภาคแสดงการเป็นครูของเพลโตไปด้วยแต่อย่างใด

ข้อความเชิงวิเคราะห์กับการเป็นความจริงจำเป็นนั้น เป็นที่ยอมรับตลอดมาว่าเป็นสิ่งที่คู่กันเช่น “คนโสดคือคนที่ยังไม่แต่งงาน” เป็นทั้งข้อความเชิงวิเคราะห์และความจริงจำเป็นไปพร้อมกัน แต่ก็มีปัญหาอยู่ว่าข้อความเชิงสังเคราะห์บางข้อความที่มีตรรกษีชี้เฉพาะ (indexicals) เช่น โตะตัวนี้ทำจากไม้ ก็เป็นความจริงจำเป็นเช่นกัน อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติ เราจะไม่กล่าวแต่ว่าข้อความเชิงวิเคราะห์กับความจริงจำเป็นนั้นเป็นสิ่งที่คู่กัน เราจะเห็นว่าถ้าการโต้แย้งของแพลนติงกาถูกต้อง ข้อความอย่าง “โสเครติสเป็นครูของเพลโต” จะเป็นทั้งความจริงจำเป็นและข้อความเชิงวิเคราะห์ตามหลักการของเซิร์ล เราก็ต้องรับว่าหลักการดังกล่าวมีความบกพร่องเพราะทำให้เกิดผลลัพธ์ที่ไม่น่าพอใจ และถ้าหลักการของเซิร์ลมีความพ้องกับทฤษฎีโทรปจริง ปัญหาดังกล่าวก็ย่อมเป็นปัญหาต่อทฤษฎีโทรปไปด้วย

ข้อความอย่าง “โสเครติสเป็นครูของเพลโต” แน่แน่นอนว่าทฤษฎีโทรปจะอธิบายว่าเป็นกลุ่มของผลรวมโทรปของคุณลักษณะกลุ่มหนึ่งที่ได้ชื่อว่าโสเครติส ซึ่งมีการเป็นครูของเพลโตเป็นคุณสมบัติที่ร่วมในการปรากฏพร้อมด้วย ดังนั้นโทรปการเป็นครูของเพลโตก็ย่อมบังถึงชื่อเฉพาะ “โสเครติส” อย่างจำเป็น ตรงนี้อาจไม่ใช่ปัญหา แต่ปัญหาคือที่ว่าข้อความดังกล่าวจะกลายเป็นข้อความเชิงวิเคราะห์ไปด้วย ซึ่งนี้ขัดกับสามัญสำนึกของเรา อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเห็นว่าถ้าเข้าใจทฤษฎีโทรปอย่างถูกต้องแล้ว เราจะไม่กล่าวเลยว่า “โสเครติสเป็นครูของเพลโต” เป็นความจริงจำเป็นหรือเป็นข้อความเชิงวิเคราะห์ ทั้งนี้เพราะความจริงที่ว่าโทรปการเป็นครูของเพลโตปรากฏร่วมในกลุ่มโทรปที่ปรากฏพร้อมเป็นโสเครติสนั้นเป็นเพียงความจริงที่ไม่จำเป็น เพราะว่าการปรากฏพร้อมเป็นความสัมพันธ์ภายนอกของโทรป ไม่ได้เป็นความจริงจำเป็นของโทรปแต่ละโทรปที่จะต้องไปปรากฏในผลรวมกลุ่มหนึ่ง ดังนั้น “โสเครติสเป็นครูของเพลโต” จึงเท่ากับ “โทรปการเป็นครูของเพลโตเข้าไปปรากฏร่วมในกลุ่มของโทรปที่ได้ชื่อว่าโสเครติส” ซึ่งนี่เราจะเห็นได้ว่าข้อความเดิมเป็นข้อความสังเคราะห์ และการแปลในทฤษฎีโทรปก็ยังคงความเป็นข้อความสังเคราะห์อยู่เหมือนเดิมด้วย ทั้งนี้เพราะภาคประธาน คือ “โทรปการเป็นครูของ

แปลได้” ไม่ได้บ่งถึงความหมายดังที่ภาคแสดงกล่าวถึงแต่อย่างใด ข้อความดังที่ได้เห็นมาแล้วอย่าง “นายสมิธมีความสุข” จึงไม่ใช่ข้อความวิเคราะห์ ถ้าพิจารณาตามการอธิบายดังที่กล่าวไปแล้ว เพราะถ้ากล่าวว่า “โทรปรการมีความสุขปรากฏรวมในกลุ่มของโทรปที่ได้ชื่อว่าสมิธ” ก็เห็นได้ว่ายังเป็นข้อความสังเคราะห์เหมือนเดิม

4. ความสัมพันธ์ของสิ่งเฉพาะรูปธรรม

ความสัมพันธ์ของโทรปในด้านความเหมือนกันและการอยู่ในที่เดียวกันเพื่อประกอบเป็นสิ่งเฉพาะรูปธรรมนั้น เราได้เห็นแล้วจากการอธิบายในส่วนของเซตของความเหมือนและผลรวมการปรากฏพร้อมของโทรป แต่ก็แน่นอนว่ายังมีความสัมพันธ์อื่นๆ เช่น “สูงกว่า” “อยู่ทางซ้ายของ” ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ของสิ่งเฉพาะรูปธรรม การอธิบายของแคมป์เบลในส่วนนี้ดังที่ได้เห็นไปนั้น (บทที่ 2) ก็เป็นการทอนความสัมพันธ์ลงเป็นคุณสมบัติสับสนุน เช่น a เป็นผู้ที่สูงที่สุดในห้อง ก็แสดงว่า a มีคุณสมบัติสับสนุน “การเป็นผู้สูงที่สุดในห้อง” อยู่ด้วย คุณสมบัติสับสนุนเช่นนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลยถ้าไม่มีสภาวะที่เหมาะสม นั่นคือสภาวะทุกคนที่เหลือในห้องย่อมต้องเตี้ยกว่า a สภาวะนี้เท่านั้นที่จะเอื้อให้คุณสมบัติดังกล่าวเกิดขึ้นได้

คุณสมบัติสับสนุนแบบนี้อาจมีคำถามว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร ซึ่งแคมป์เบลไม่ได้อธิบายให้แน่ชัด การยกคุณสมบัติสับสนุนดังที่เห็นนั้น ดูแคมป์เบลจะกล่าวถึงแต่การนำมาอธิบายการแยกอยู่เฉพาะของสิ่งเสียมมากกว่า เราจะอธิบายอย่างไรกับข้อความที่มีความสัมพันธ์ปรากฏอยู่เช่น “ซิมมีอัสสูงกว่าโสเครตีส” จะเข้าใจว่า มีความสัมพันธ์ “การสูงกว่า” ที่เชื่อมซิมมีอัสกับโสเครตีส หรือจะเข้าใจว่าซิมมีอัสมีคุณสมบัติ “การสูงกว่าโสเครตีส” และโสเครตีสมีคุณสมบัติ “การเตี้ยกว่าซิมมีอัส” มีปัญหาอีกอย่างหนึ่งว่า “การสูงกว่า” หรือความสัมพันธ์แบบใดๆ นั้นแน่นอนว่าจะต้องเชื่อมสิ่งสองสิ่งเข้าด้วยกัน และทฤษฎีโทรปก็ควรจะบอกว่าความสัมพันธ์ต้องเป็นสิ่งเฉพาะและมีที่อยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งระหว่างสองสิ่งนั้น แต่ก็มีคำถามว่าจะอยู่กับสิ่งใดหรือว่าเป็นไปได้ที่จะอยู่ในทั้งสองสิ่งที่เข้ามามีความสัมพันธ์กันพร้อมๆ กันโดยไม่ขัดแย้งกับหลักการของทฤษฎีโทรป ปัญหาเหล่านี้ผู้เขียนเห็นว่าสามารถตอบให้เป็นที่พอใจได้ การอธิบายของแคมป์เบลนั้นสมเหตุสมผลอยู่แล้ว เพียงแต่เราควรจะหาสมมติฐานที่เขารับอยู่ก่อนให้ได้ว่าเป็นอะไรเราก็จะพบว่าการอธิบายความสัมพันธ์ของสิ่งเฉพาะรูปธรรมนั้นไม่มีปัญหาใดๆ และเราจะเห็นได้ว่าที่วิลเลียมส์กล่าวว่า เมื่อมีโทรปก็มีความสัมพันธ์เพราะความสัมพันธ์ใช้โทรปเป็นทอมนั้นก็เข้ากันได้พอดีกับที่แคมป์เบลอธิบาย

สมมติฐานที่ผู้เขียนเห็นว่าเข้ากันได้กับการอธิบายของแคมป์เบลก็คือ ทฤษฎีการลดทอนความสัมพันธ์ ซึ่งพบได้จากงานของเจฟฟรีย์ อี บราวเนอร์ (Jefferey E. Brower) ในบทความ "Abelard's Theory of Relations: Reductionism and the Aristotelian Tradition" (1998) ในงานชิ้นนี้บราวเนอร์กล่าวถึงทฤษฎีความสัมพันธ์ของอเบลลาร์ด (Abelard) นักปรัชญาสมัยกลาง ซึ่งตัดแปลงจากทฤษฎีของอริสโตเติล บราวเนอร์พบว่า อเบลลาร์ด ทำให้ความสัมพันธ์เป็นสิ่งที่ไม่เป็นอิสระ เพราะการมีอยู่ของมันนั้นขึ้นอยู่กับคุณสมบัติทั้งหลายที่ปรากฏอยู่นั้น (Brower, 1998: 618-919) ตรงนี้อาจกล่าวได้ว่าความสัมพันธ์เกิดขึ้นจากการมีอยู่ของคุณสมบัติที่เป็นฐานที่เกิดโดยที่คุณสมบัติพวกนี้เป็นคุณสมบัติเชิงเดี่ยวเสมอ ดังนั้นข้อความที่ว่า "ชิมมี้อัสสูงกว่าโสเครตีส" ก็เป็นจริงได้จากการเปรียบเทียบความสูงของชิมมี้อัส และความสูงของโสเครตีสเอง เช่นถ้าในโลกใดๆ ที่ชิมมี้อัสสูง 6 ฟุต และโสเครตีสสูง 5 ฟุต 10 นิ้ว ก็ไม่มีทางเป็นไปได้ในโลกนั้นๆ ที่จะมีการพูดว่า ชิมมี้อัสไม่ได้สูงกว่าโสเครตีส ความสูงของทั้งสองเป็นคุณสมบัติเฉพาะตน ซึ่งมาทำความสัมพันธ์ต่อกัน และต้องมีคุณสมบัติสองคุณสมบัตินี้ ความสัมพันธ์อย่าง "สูงกว่า" จึงจะเกิดขึ้นได้ (Brower, 1998: 620)

มีปัญหว่าความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นมานี้จะเป็นสัถภาพใหม่ ๑ทางภววิทยาหรือไม่ บราวเนอร์ก็ตอบว่าไม่ ทั้งนี้เพราะความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นแบบนี้ดูจะเป็นไปตามกระบวนการซูบเปอร์วีเนียนช้อย่างที่อาร์มสตรองกล่าวไว้ว่ากระบวนการแบบนี้ไม่ทำให้เพิ่มสัถภาพใหม่ ๑ขึ้นมา เพราะสัถภาพที่มีอยู่จริงก็จะมีเฉพาะเทอมที่เป็นฐานที่เกิดเท่านั้น (Armstrong, 1989:100) บราวเนอร์สรุปว่าเมื่อใดที่มีความสัมพันธ์ก็ย่อมต้องเข้าใจได้จากคุณสมบัติที่มามีความสัมพันธ์กันนั้น ดังนั้นข้อความเชิงความสัมพันธ์อย่าง "ชิมมี้อัสสูงกว่าโสเครตีส" ก็ประกอบขึ้นจากชิมมี้อัส, โสเครตีส, และความสูงของทั้งคู่เท่านั้นไม่มีอย่างอื่น (Brower, 1998: 623) และด้วยกระบวนการซูบเปอร์วีเนียนช้อย ข้อความดังกล่าวจะลดทอนไปสู่ข้อความที่ไม่ใช่ความสัมพันธ์เช่น "ชิมมี้อัสสูง 6 ฟุต และ โสเครตีสสูง 5 ฟุต 10 นิ้ว" ไม่ได้ด้วย (Brower, 1997: 607) ซึ่งเหตุผลก็น่าจะเป็นเพราะว่าไม่ใช่ข้อความที่บ่งถึงสถานการณ์เดียวกันนั่นเอง

ทฤษฎีการลดทอนความสัมพันธ์นี้ไปกันได้กับข้อเสนอของแคมป์เบลอย่างไร ผู้เขียนเห็นว่ากรณีขึ้นได้ของคุณสมบัติสนับสนุนก็เป็นภาพเดียวกันนี้ เช่น a สูงที่สุดในห้องก็แน่นอนว่าย่อมต้องมีทั้งความสูงของ a และความสูงของคนอื่นๆที่เหลือในห้องเป็นเทอมที่เป็นฐานที่เกิดของความสัมพันธ์ "สูงที่สุดในห้อง" ขึ้นมาได้ น่าสังเกตว่าความสูงเฉพาะของ a กับความสูงเฉพาะของแต่ละคนในห้อง เมื่อนำมาเข้าเปรียบเทียบเพื่อให้ได้ความสัมพันธ์กันแล้ว

การบ่งว่าทอมใดเป็นทอมแรกในความสัมพันธ์นั้น จะส่งผลให้ความสัมพันธ์ที่ซุบเปอร์วีนขึ้นมา นั้นต่างกันไปด้วย เช่น ถ้าความสูงของ a เป็นทอมแรกของความสัมพันธ์ สิ่งที่ได้ก็จะเป็นความสัมพันธ์ “สูงที่สุดในห้อง” แต่ถ้านำความสูงของคนอื่นๆ เช่น b มาเป็นทอมแรก ก็จะได้ “เตี้ยกว่า a ” นี่เองที่จะทำให้บอกได้ว่า a และ b มีคุณสมบัติดังกล่าวเป็นคุณสมบัติสนับสนุนเฉพาะตน

เช่นเดียวกันความสูง 6 ฟุตของชิมมีอัส เปรียบเทียบกับความสูง 5 ฟุต 10 นิ้ว ของโสเครตีส เราสมมติว่าเป็นโทรป c และ โทรป d ตามลำดับ เราจะได้ความสัมพันธ์ 2 แบบ คือ บ่งว่า c เป็นทอมแรก กับบ่งว่า d เป็นทอมแรก นั่นคือ $[c$ (ทอมแรก), R_1 , $d]$ และ $[d$ (ทอมแรก), R_2 , $c]$ สองกลุ่มความสัมพันธ์นี้ เราอ่านกลุ่มแรกว่า ชิมมีอัสสูงกว่าโสเครตีส อ่านกลุ่มหลังว่า โสเครตีสเตี้ยกว่าชิมมีอัส นี่เราก็จะเห็นได้ว่าแต่ละคนก็สามารถมีคุณสมบัติสนับสนุนเฉพาะตนได้จากการเปรียบเทียบโทรปที่มีอยู่ และบ่งสถานการณ์ในกลุ่มความสัมพันธ์ว่าโทรปใดจะจัดอยู่ในทอมแรกนั่นเอง

อย่างไรก็ดี การเกิดขึ้นของความสัมพันธ์ที่ทอนลงเป็นคุณสมบัติสนับสนุนนั้น แม้จะเป็นสิ่งเฉพาะเราก็ต้องตระหนักว่าไม่จัดเป็นโทรปแท้ หรือกล่าวว่าเป็นโทรปไม่แท้ (quasi-tropes) ทั้งนี้เพราะโทรปที่มีอยู่จริงเป็นโทรปแท้ก็มีแต่เฉพาะโทรปทั้งหลายที่เป็นฐานที่เกิดของความสัมพันธ์เหล่านั้นเท่านั้น ดังนั้นการลดทอนความสัมพันธ์เป็นคุณสมบัติสนับสนุน จึงไม่ถือว่าเป็นคุณสมบัติแท้ตามไปด้วย ซึ่งนี่เองที่แคมป์เบลได้กล่าวว่าคุณสมบัติสนับสนุนต่างจากคุณสมบัติภายในซึ่งก็คือโทรปของคุณสมบัติ หรือก็คือไม่ใช่สิ่งประเภทเดียวกันแม้ความสัมพันธ์จะใช้คุณสมบัติเป็นฐานที่เกิดในกระบวนการซุบเปอร์วีนเนียนซ์ก็ตาม